

Loven; thi ellers vil det senere, dersom det skete ved Administrationens Foranstaltning, hebde, at man omgik Lovens Bestemmelser." Flere ærede Medlemmer, som senere fik Ordet, gik med stor Beredvillighed ind paa den udtalte Tanke, og blandt disse var en af Forslagsstillerne, det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), som i den Anledning udtalte sig paa følgende Maade: „Seg har ikke det Mindste imod, at en saadan Bestemmelse bliver vedtagen; thi jeg troer ikke, at nogen Præst vil komme i det Tilfælde, at Biskoppen vil faae grundet Anledning til at forbyde ham Sligt. Jeg troer netop, at de Præster, hvorefter der nærmest vil blive Tale, i Reglen ere de dygtigste, samvittighedsfuldeste og nidkjæreste Præster i deres Sogne, og at de vilde være de Sidste til at forsømme deres Gjerning hjemme, for at reise ud andetsteds. Jeg, som vel ikke var Forslagsstiller, men dog en af dem, hvem denne Sag interesserede, udtalte mig ogsaa i den Anledning saaledes: „Seg har ikke det Mindste imod, at en saadan Bestemmelse som den, den ærede Minister omtalte som en Betingelse for, at han skulde kunne gaae ind paa Lovforslaget, bliver sat ind i Loven, ... da det vistnok kun hyderst sjældent vil blive Tilfældet, at Biskoppen vil see sig nødsaget til at forbyde Præsterne at reise ud af deres Sogne af Frygt for, at de skulde forsømme deres eget Sogn." Det fremgaaer nu af samtlige disse Udtalelser, at det, hvorom der dengang var Tale, det, man tænkte sig gennemført ved den Tanke, der har fundet sit Udtryk i det foreliggende Lovforslags § 2, kun var, at det vilde være ønskeligt, at Præsten ikke uden videre havde Ret til at reise udenfor sit Sogn, for paa Begjæring af dem, der havde løst Sognebaand til ham, at holde Altergang i deres egen Kirke, medmindre Anmeldelse derom blev gjort til Biskoppen, forat denne, netop som den Geistliges Foresatte, kunde faae tilstrækkelig Anledning til at oversee Sagen og holde tilbørlig Control med Præsterne i denne Henseende; men det var paa ingen Maade Hensigten, at Biskoppen skulde blande sig i Andres Forhold ved at tage under Overveielse, hvorvidt de paagjældende Menighedsmedlemmer havde Ret til at løse Sognebaand eller ikke. Ikke-

bestemte er det kommet til min Kundskab, at Sligt har været Tilfældet ligeoverfor 16 Ansøgere — hvoraf de 4 ere Familiefædre — i Grindersløv og Thise Sogne i Viborg Stift, der under 7de Juli f. A. ansøgte Biskoppen i det nævnte Stift om, at den af dem valgte Præst, som boede $2\frac{1}{2}$ Mil fra dem, maatte faae Tilladelse til 4 Gange om Aaret at holde Altergang i deres egen Sognekirke. Denne Ansøgning var anbefalet af den valgte Præst, som endog nærmere havde betegnet, paa hvilke bestemte Dage han ønskede at gjøre Brug af Tilladelsen, og som paa Ansøgningen tillige havde bemærket, at vedkommende Sognepræst for ham havde erklæret, at han personlig ikke havde Noget imod den attraaede Tilladelse. Paa dette Andragende har Biskoppen over Viborg Stift under 29de August svaret, at det Ansøgte ikke kunde bevilges, for det Første, fordi en Deel af Ansøgerne var unge Folk, som uden Besvær kunde gaae de $2\frac{1}{2}$ Mil; for det Andet, fordi 2 af dem tillige vare Gaardmænd, som kunde kjøre for dem, der ikke kunde gaae; for det Tredie fandt han det, da Ansøgerne i det ene Sogn være saa faa, mindre passende, at der for deres Skuld afholdtes særlig Guds-tjeneste, og endelig for det Fjerde fandt han det uforsvarligt af dem, da de nylig havde faaet en ny Præst, allerede at have løst Sognebaand, og han vilde ikke begunstige denne uforsvarlige Handlemaade ved at bevilge det Ansøgte. — Man vil heraf see, at Biskoppen ikke har anført en eneste af de Grunde, som man her havde tænkt sig, dengang man vedtog denne Bestemmelse, derimod, men ganske andre Grunde, og at han har indblandet sig i Forhold, som efter min Mening ere ham aldeles uvedkommende, naar han taler om det „Uforsvarlige“ i, at et Sogns Bedøere benyttede sig af den Ret, som Loven hjemler dem. Jeg skal imidlertid oprigtig tilstaae, at det, efter det Kjendskab jeg har til, hvorledes Biskopperne overhovedet betragte det Slags Sager, ikke har været mig saa overraskende, at en Biskop er kommen til dette Resultat, men hvad der derimod maa forekomme mig betænkeligt, er følgende Omstændighed. Efter at Vedkommende havde faaet dette Afslag fra Biskoppen, indsendte de under 9de September Sagen til